

Terugblik

Pas getrouwd en nog maar net inwoner van Krimpen toen Rob Sterenberg van het toenmalige bestuur van MHCK mij vroeg of ik niet in Dames-1 wilde komen hockeyen. Na jaren te hebben gehockeyd in EHV en DKS was het voor mij een hele overgang om lid te worden van een club-in-opbouw. Maar, het sprak mij toch wel aan. Het was wél wennen. Speelde ik bij vroegere clubs met leeftijdgenoten, hier was dit nog niet mogelijk. Er was in die tijd bij MHCK nog maar één damesteam. De jongste van dit team was Marijke Blom, toen vijftien jaar, en de oudste dames waren veertigers. Bekende namen uit die tijd waren Nel Dammers, Carla Dijkstra en Tiny Jansen.

Trainen deden we op de vrijdagavond, op een grasveldje achter het gemeentehuis, naast wat nu de wisselstrook voor de Algerabrug heet. In het donker moesten we het doen met het vage licht van enkele lantarenpalen. Dat kon nooit zo lang duren. Je zag al snel de bal en zelfs je medespelers niet meer, zodat van echt trainen geen sprake meer kon zijn.

De wedstrijden werden gespeeld op een veld van KOAG, op de plaats waar nu de jeu de boulesbanen liggen. Dit veld was omzoomd door een haag, net een arena, en er was nauwelijks ruimte voor toeschouwers. Elke zondag werd dit veld door Wim Dammers speelklaar gemaakt. Hij trok de kalklijnen en plaatste de vlaggetjes.

Het leeftijdsverschil in het team zorgde ook voor de nodige probleempjes. Zo mocht Marijke Blom van aanvoester Carla Dijkstra nooit mee in de aanval, omdat dan de verdediging snelheid te kort kwam. De leeftijd van de meeste achterhoedespeelsters was hier uiteraard debet aan.

Na de wedstrijden maakten we gebruik van het clubhuis van KOAG en hun douches. In de loop van de jaren is er niet veel veranderd aan dit clubhuis. Nog steeds dezelfde tafels en stoelen en niet te vergeten de voetbaltafel. Het ademde een hele andere sfeer uit dan bij een hockeyclub. De gezichtsbepalende houten banken, zoals je die vindt bij de meeste hockeyverenigingen, ontbraken.

De uitwedstrijden is weer een verhaal apart. Mij is bijgebleven de autoloze zondag in 1974. We kregen geen ontheffing om met auto's te rijden. Dan maar met een gecharterde bus.

Om van de nood een deugd te maken probeerden we zo veel mogelijk te combineren. Ons team moest naar Evergreen in Maassluis, een jongensteam naar Groen Geel in Wassenaar. Dus op elkaar wachten en samen reizen. En passant pikten we ook nog een speelster van ons team in Capelle op.

In 1977 werd het eerste veterinnenteam opgericht. Het toenmalige bestuur was niet erg enthousiast, maar toen Carla Dijkstra en Adri Brinkman na contact met de hockeybond met een kant en klaar plan kwamen, kon het bestuur niet anders dan toestemmen.

Dames-1 werd sterk verjongd en de oudere speelsters gingen over naar de veterinnen. Het veterinnenteam kon aan de competitie beginnen en Dames-1 kon verder uitgroeien.

Het damesteam van het eerste uur stond aan de basis van het vrouwenhockey in Krimpen.

Elise Stoop

Hoofdstuk 2

Vallen, opstaan en ritselen

1975-1980

College van burgemeester en wethouders én raadscommissie sportzaken gaan akkoord met de uitbreiding van het clubgebouw. (januari 1976)

Mei 1976: Heren-1 promoveert naar de derde klasse.

Burgemeester F.A. Bulder slaat op 29 juli 1976 de eerste paal voor de uitbreiding van het clubhuis.

Technisch Bureau klaagt op 30 september '76 over vernielingen tijdens bouw clubhuis. 'Wij nemen aan dat deze vernielingen het werk zijn van kwajongens.'

Het leven van een 'passegeborene' gaat niet over rozen. Vijf jaar na de oprichting is de hockeyclub voordeur- en velddeur met de plaatselijke korfbalvereniging. De club groeit als kool. De toestroom van leden is, zonder eigen velden, niet op te vangen en er moet zelfs een ledenstop worden afgekondigd. Voor nieuwe leden is er een wachtlijst.

Tussen de korfbalvelden en de toen nog bestaande trimbaan zijn inmiddels zandhopen opgeworpen. Zij vormen de basis voor twee echte hockeyvelden. Ook is er, onder leiding van Piet Blom en Theo de Gier, een bouwcommissie aan de slag gegaan. De inzet: een eigen clubhuis.

Over de groei van de club, de groeistuipen en het vechten voor een eigen accommodatie weet Ed Jansen zich nog (bijna) alles te herinneren. Naar eigen zeggen was het vijftien jaar lang nauw betrokken bij alle ontwikkelingen. Met die 'vijftien jaar' doet hij de waarheid geweld aan. Immers nog steeds volgt hij 'Krimpen' op de voet, zij het op gepaste afstand.

Zijn bemoeienis was groot. Van enthousiast ouder tot voorzitter, van clubbladredakteur tot organisator van het familietoernooi en van penningmeester tot spelregeldocent. „Toch ben ik maar een jaartje voorzitter geweest,” herinnert Ed Jansen zich de periode 1975-1976.

„Ik kwam niet 'kaal' kijken,” vervolgt hij. „Volgens mij liep ik mee vanaf 1971. Heb ooit van Wim Dammers de redactie van het clubblad overgenomen. Lekker, je was er de hele maandagavond mee zoet. Een naam had het blaadje nog niet. Daarvoor heb ik toen een prijsvraagje uitgeschreven. Ik heb zelf gewonnen. De naam Bullytin had ik, onder een andere naam, zelf ingestuurd.”

„In die tijd deed een klein groepje mensen ontzetten veel voor de club. Die mensen deden eigenlijk alles, tot en met het wassen van de kleedjes voor op de tafels in de kantine. Het clubhuis deelden we toen met KOAG. Die blauw-wit geruite tafelkleedjes waren zo'n beetje onze eerste bezittingen, al moesten we ze op zondagavond wel mee naar huis nemen.”

Boven: zelfwerkzaamheid leverde een fraai nieuw clubhuis op, naar ontwerp van Freek Kroon. Het clubhuis werd op 7 mei 1977 door burgemeester Bulder geopend.

Onder: Burgemeester Bulder had het druk. Door het nemen van een strafbal opende hij de eigen velden. Ed Jansen is de scheidsrechter. De naam van de keeper is onbekend gebleven.

Onder leiding van Karel Ghijsen Cohen wordt op winkelcentrum Crimpenhof een grote MHCK-rommelmarkt gehouden. Opbrengst: 2150 gulden.

September 1977: een team van MHCK behaalt een vijfde plaats tijdens het sportgala dat is georganiseerd in het kader van Krimpen 700.

6 maart 1978: noodkreet van de barcommissie: wie helpt ons aan voorraadblikken? Kortom: muizenplaag achter de bar.

23 september 1978: met vereende kracht wordt bij veld 2 een bouwkeet als berghok neergezet.

„In die periode zijn we als club ook gestart met een semi-veteranen-team. Dat ging niet zo maar,” vervolgt Ed Jansen. „Piet Blom wilde er niet aan. Hij was bang voor een club binnen de club; een groepje heren dat hun wedstrijd speelde, een pils dronk en weer wegging. Ik heb de vorming van dat team toch doorgezet. Het ging tenslotte niet om de minst kapitaalkrachtige groep... Bovendien, Krimpen moest geen vereniging van alleen kinderen zijn. Ook ging het om een groepje veelal zeer ervaren hockeyers, vaders van jeugdleden. Die hoorden er toch ook bij? De veteranen en veterinnen vormen nu een belangrijke groep binnen de vereniging.”

„Ik kan me niet herinneren dat ik me ooit zorgen heb gemaakt over het ontbreken van deskundigheid binnen de vereniging. De *know-how* was er op het moment dat je die kennis nodig had. Je kon bovendien altijd wel wat regelen. Neem bijvoorbeeld de aanpassing van de verenigingsstatuten. Dat heb ik geritseld via Evita Simoons, een juriste. Direct nadat dat allemaal was geregeld is zijn secretaris van de club geworden...”

„Geboft? Dat geloof ik niet. Het was de tijdgeest. Je was vroeger solidair met iedereen. Het was, als voorzitter, meer een kwestie van enthousiasmeren. Het was misschien wel eens amateuristisch, maar geregeld werd het. Ruzies waren er natuurlijk ook. De meest onbenullige ruzie staat me nog helder voor de geest. Binnen het bestuur kreeg ik het aan de stok met Rob Vermeer. Het ging over de vraag of er nu wel of geen kussens op de banken in het nieuwe clubhuis moesten komen. Het is uitgedraaid op een compromis: losse kussens.”

„Bang voor de toekomst ben ik nooit geweest. De groei zat er flink in. Michiel Hazewinkel, die later nog voorzitter is geworden, had berekend dat de club zou kunnen groeien tot iets meer dan vijfhonderd leden. Stoeien met statistisch materiaal was zijn vak. Hij had de demografie van Krimpen geanalyseerd. Zijn rekenwerk vormde basis voor het kunstgrasveld.”

„In die periode schreven we de nieuwe leden met hele teams tegelijk in. Het kon niet op. We kwamen op scholen, deelden er folders uit en hingen er posters op. Het draaide zelfs uit op een luxe-probleem: een wachtlijst. Aspirantleden kregen van ons een vragenlijst. Wiens ouders bereid waren ook de handen uit de mouwen te steken kreeg voorrang.”

Ed Jansen mag dan slechts korte tijd voorzitter zijn geweest, juist als redakteur van het clubblad heeft hij een enorme stempel op de vereniging gedrukt. „Het clubblad was het bindend element,” weet hij. „Het blaadje werd gevreten.”

25 september 1978, uit de districtsvergadering: vanaf nu zijn de spelregels voor dames en heren gelijk, met uitzondering van de beginbully die voor dames blijft bestaan.

Cabaret Weegbree is de 'hoofdact' tijdens het jaarfeest op 18 november 1978.

Bericht van het bestuur op 24 september 1979: er is een ledenstop ingesteld voor junioren en senioren.

Op 16 december 1979 wordt er voor het eerst zaal hockey gespeeld in sporthal Groenendaal.

Ed Jansen schrijft op 6 juni 1980, na zes jaar als redakteur, zijn laatste officiële bijdrage voor Bullytin.

„Je kon er al je creativiteit in kwijt, dat vond ik het leukste. Ik maakte ook elke keer een redactionele inleiding en een opsomming van de resultaten van alle elftallen in het voorbije weekeinde. De begeleiders gaf ik speciale formulieren voor het maken van verslagen. Bundeltjes van die formulieren hingen ook in het clubhuis en in de kleedkamers. Als een team geen verslag had ingeleverd, dan ging er zelfs nog achteraan. Ik wilde iedereen overal bij betrekken, dat was mijn filosofie.”

„Dat verklaart ook mijn inzet voor het jaarboekje, ooit een ideeetje van Piet Blom. Het is voortgekomen uit het toen steeds terugkerende verzoek om routebeschrijvingen naar de uitwedstrijden. Piet Blom en Evita Simoons hebben het eerste jaarboekje ooit eens meegenomen naar een vergadering van de KNHB en hebben het de bondsvoorzitter getoond. De beste man had zoiets nog nooit gezien!”

Ed Jansen was ook de grote drijfveer achter alle familietoernooien. Niet een uniek toernooi, want meer verenigingen kennen een soortgelijk evenement. Ed Jansen: „Maar bij ons is het wel begonnen als een echt gezinstoernooi. De belangstelling was altijd enorm groot. Elk jaar bedacht ik een thema en met de hele familie verzonnen we er dan de eltnamen bij. Ik had ook een systeempje ontwikkeld om tot een evenwichtige eltalindeling te komen, een puntensysteem. Ik herinner me altijd mooi weer, slechts eenmaal is het toernooi niet doorgegaan. Als ik aan het familietoernooi denk, dan zie ik de parasols met de uitslagenborden voor me. Van Inge van 't Hoogerhuijs heb ik ooit eens, als dank, een hartstikke leuk tableau gekregen. Dat geschenk koester ik nog steeds.”

Gehockeyt heeft Ed Jansen nooit ('Eenmaal tijdens een familietoernooi'), maar hij was wel de grote man achter de spelregelcursus voor de jeugd en hij heeft ook menig scheidsrechter helpen opleiden. „Wat ik me heel goed herinner,” vertelt hij verder, „zijn de examenavonden in een schoolgebouw ergens bij het Zuidplein in Rotterdam. In de Schuttershof dronken we dan na afloop met elkaar een borrel. Rob Vermeer, die in die periode scheidsrechterscommissaris was, deelde dan aan alle geslaagden een fluitje uit.”

Slechts af en toe is Ed Jansen nog 'op de club', de betrokkenheid is niet minder warm. Toen enkele jaren geleden een beroep op hem werd gedaan de nieuwe burenspelregels uit te leggen, was dat niet vergeefs. „Ik heb een fantastische tijd gehad,” blikt hij terug. „Had ik het allemaal niet gedaan, dan had ik vaak alleen thuisgezeten want de rest van de familie was altijd op het hockeyveld.”

Terugblik

Mijn geheugen laat mij jammergenoeg in de steek; wie hoor ik daar zeggen: 'Veteranen-L eigen'? Gelukkig zijn er zaken die ik nooit meer zal vergeten.

Mijn aanmelding als lid, op een vrijdagavond ergens in 1973 verliep nogal ongebruikelijk. 'Schitterend' klonk de stem van de toenmalige secretaresse door de telefoon. 'Je kan als je wilt komende zondag al meespelen met Heren-2. Ga maar naar de velden van Leonidas in Kralingen, om 11.30 uur speelt daar ons team. Vraag maar naar de aanvoerder, Fred van Bente.' Zo gezegd, zo gedaan. Ik kan een ieder verzekeren dat Fred water zag branden. Hij wist van niets. Ofschoon overcomplete heb ik toch een helft meegespeeld.

In het toenmalige Heren-2 was het fijn toeven. Dit was, naar mijn smaak, het tweede team van Krimpen. Wij speelden niet slecht en eindigden in 1975, geloof ik, gelijk met Souburgh op de eerste plaats. De noodzakelijke beslissingswedstrijd werd op neutraal terrein (bij De Waele in Ridderkerk) gespeeld. Wij vonden een nogal jong team tegenover ons, namenlijk jongens-A. Wij, als startende veteranen konden daar niet tegenop en verloren, ook al omdat wij het met innemen op de zaterdagavond niet zo nauw namen. Wij waren snel over het 1-3 verlies heen en ik denk dat De Waele zich nu nog dat stelletje ongeregeld herinnert dat een zeer gezellige derde helft heeft gevierd.

Ons team werd wat ouder en besloot in te schrijven voor de semi-veteranencompetitie. Dat verveelde snel, want een kampioenschap werd niet beloond met promotie. Nieuwe kansen waren er in de 'echte' veteranencompetitie; over fanatiek gesproken... Het bestuur uit die dagen had daar echter veel moeite mee. Een veteranenteam, dat leidt tot een club in de club, zo klonk het. Zo'n aarzeling is nu niet meer voor te stellen. Het veteranenteam kwam er toch en zo heel af en toe zagen we zelfs een bestuurslid langs de lijn. Al snel kwamen er nog meer heren-op-leeftijd, geworven via een advertentie. Promotie naar hogere regionen was het gevolg. Het fanatisme was zó groot, dat veel spelers voor de wedstrijd elkaar verdrongen bij het toilet.

Eén van onze wedstrijden speelden we bij en tegen Klein Zwitserland, op kunstgras. De tegenstander werd van de mat gespeeld, wij wonnen met groot overwicht. Tot onze grote verbazing. Wij vonden dit schitterend en zo kwam in 1981 de gedachte bij ons op, en nu loop ik iets vooruit, voor een eigen kunstgrasveld te ijveren.

Met Hans Ankerman, Alphons van de Berg en Rob van den Heuvel hebben wij oriënterende gesprekken gevoerd met andere verenigingen, zoals HGC, die al een kunstgrasveld hadden. Ik kan mij nog goed herinneren dat ik destijds een langdurig telefoongesprek heb gevoerd met een official van de hockeybond. Deze persoon raadde mij ten sterkste af een kunstgrasveld aan te schaffen. Moet je je dat nu eens voorstellen!

In die tijd groeide onze club enorm en uitbreiding van ons clubhuis werd noodzakelijk. Met de inzet van velen werd het casco, dat door de gemeente was neergezet, omgebouwd tot ons huidige clubhuis. Teruggerekend is ons clubhuis dus al weer zo'n vijftien jaar oud. Het lijkt mij tijd voor een upgrading. Wie neemt het voortouw?

Cees Lodder

Hoofdstuk 3

Over de landsgrenzen

1980-1985

22 maart 1982: Heren-1 wordt kampioen van de derde klasse en promoveert naar de tweede klasse, waarin het nu nog uitkomt. Het team bestaat uit: Wiep Mulders, Miquel Gonzalez, Frans Stevens, Jan-Willem Schouten, Hein Wouters, Tom Hoog, Bart van Ogtrop, Dennis Smit, Bert van Brussel, Jean Voitus van Hamme, Bert Alberda, Michiel Hazewinkel en Huib Preij. Overigens wordt dat jaar ook Heren-2 kampioen van de reserve vierde klasse.

Dit derde hoofdstuk begint tijdens het eerste internationale paastoernooi in 1981, georganiseerd ter gelegenheid van het 10-jarige bestaan. Het is een toernooi voor jongens en meisjes A1. Nu waren er wel vaker toernooien georganiseerd, maar een toernooi met buitenlandse deelname is op dat moment iets nieuws. Vijftien jaar later blijkt dat dat eerste paastoernooi het startpunt is voor vele contacten met verenigingen in het buitenland.

Aan dat eerste paastoernooi wordt deelgenomen door de meisjes-teams van Altona Bahrenfeld (Hamburg, Duitsland), Emmen, Eindhoven en Krimpen, en de jongensteams van Gantoise (Gent, België), Emmen, Eindhoven en Krimpen. Een jaar later speelt het toenmalige Heren-2 in het pinksterweekeinde op het lustrumtoernooi van Altona in Hamburg.

Het tweede internationale paastoernooi, in 1982, vormt het begin voor een meer dan bijzondere relatie met Maidenhead Hockey Club in Engeland. En dat door een toeval. Via een oproep in het blad Hockey Sport is voor het toernooi een uitnodiging gestuurd aan de Engelse schoolvereniging Windsor. Die moet echter, na een eerste toezegging, de uitnodiging alsnog afslaan maar biedt wel aan in eigen land naar een alternatief te zoeken. Het wordt, door tussenkomst van ene Lionel Connor, Maidenhead & Bray Sports Club uit Bray-upon-Thames, Berkshire

Het paastoernooi, en dan vooral de formules, bevalt Maidenhead wel. Zelfs zo erg, dat wordt besloten het toernooi volgens de inmiddels beproefde formules in de even jaren in Engeland te spelen en in de oneven jaren in Krimpen. Er ontstaat, in de loop der jaren, ook een vast deelnemers veld: de jongens en meisjes elftallen van Krimpen, Maidenhead, Brigg (uit Hull) en Yateley. De laatste is geen club maar een school.

Boven: Het Maidenhead-complex in Bray: voor velen inmiddels een tweede thuis.

Onder: De eerste 'interland' voor Dames-1. De nationale ploeg van Oostenrijk is de tegenstander.

Heren-2 neemt als eerste team deel aan een toernooi in het buitenland, bij Altona in Hamburg. Daar lopen de Krimpenaren ook een oude bekende tegen het lijf: oud-Ajacië Horst Blankenburg, wiens vader het Hamburgse sportpark beheert. In Hamburg is Heren-2 de onbetwiste gangmaker tijdens het Altonagalafeest in het kasteel van de plaatselijke Rotaryclub.

Ten behoeve van de fundraising voor het kunstgrasveld wordt er op 31 maart 1984 een rommelmarkt gehouden bij winkelcentrum Crimpenhof. De opbrengst: f.1700,-.De winkeliersvereniging doet daar nog eens driehonderd gulden bij.

De relatie met Maidenhead groeit in die jaren uit tot een hechte band. Naast de uitwisseling van jeugdteams vinden er ook ontmoetingen plaats tussen veteranelftallen. Maidenhead-heren-1 komt naar Krimpen voor de openingswedstrijd op ons kunstgrasveld. Heren-1 werkt, tien jaar na het eerste contact, zelfs in Maidenhead een heus trainingskamp af ter voorbereiding op de competitie.

De contacten tussen de veteranen leiden tot Krimpense deelname aan het wereldkampioenschap voor veteranen, dat, gelijktijdig met het 'echte' WK in Engeland wordt gehouden.

Naast alle, inmiddels reguliere internationale ontmoetingen, zijn er ook veel andere contacten met clubs van buiten Nederland. Dames-1 ontvangt een collegeteam uit het Amerikaanse Boston en fungeert eind maart 1991 als sparringpartner voor de nationale ploeg van Oostenrijk, die zich in Krimpen voorbereidt op het Europees Kampioenschap, enkele weken later in Brussel. Tijdens het verblijf in Krimpen speelt Oostenrijk ook nog tegen Jong Oranje. De speelsters en begeleider van Oostenrijk vinden onderdak bij de speelsters van Dames-1.

Ook Heren-1 laat zich internationaal gelden. Op eigen veld wordt, in oktober '93, gespeeld tegen een sterk team van de University of Western-Australia. Ook hier bieden de spelers van Krimpen hun Australische tegenstander onderdak aan. Een jaar later speelt Heren-1, andermaal onder zeer grote belangstelling, tegen het Zuid-Afrikaanse Wanderers, een beroemde club uit Johannesburg.

Opmerkelijk is in september 1993 het bezoek aan Krimpen van Pakistan Police, op dat moment de nationale kampioen van Pakistan. Het team is in Nederland voor deelname aan de Haagse hockeydagen, een hoofdklasse-toernooi. In Krimpen wordt een oefenwedstrijd gespeeld tegen het Nederlands Politieteam, met onder meer de Rotterdamse hoofdcommissaris Rob Hessing, onze 'eigen' commissaris Theo Brekelmans en Nico van Wersch als gastspeler. De belangstelling voor deze wedstrijd is overweldigend. Vooral de Krimpense hockeyjeugd vergaapt zich aan de hoogstandjes van de Pakistaanse balvirtuozen, onderwie Shabbaz junior.

Op zaterdag 7
april 1984
worden de mini-
teams getraind
door de interna-
tionals Ties
Kruize, Pierre
Hermans, Tim
Steens, Roderik
Bouwman,
Carina Benninga
en Laurien
Willemse.

Het toenmalige (1982-1992) Heren-2 manifesteert zich zelfs als 'Dutch Travelling Team'. Met een grote vaste kern neemt dit team jarenlang deel aan grote internationale toernooien in achtereenvolgens Hamburg (Duitsland), Cambrai (Frankrijk), Gent (België), Lausanne (Zwitserland), Southampton (Engeland, 2x), Deauville (Frankrijk) en Marburg (Duitsland). Elk van de toernooien hebben een onuitwisbare indruk op de spelers achtergelaten. Omgekeerd hebben ook diezelfde spelers een onuitwisbare indruk achtergelaten.

Elke Krimpen-hockey(st)er die, op welke wijze dan ook, in contact is gekomen met 'soortgenoten' uit het buitenland ervaart dit als een hoogtepunt. Er zijn bij al die 'internationale' wedstrijden vriendschappen geboren die nu al vele jaren duren. Er zijn mensen die in Maidenhead de weg beter weten dan in Krimpen. Spelers van het eerste Jongens-A dat naar Maidenhead is geweest, corresponderen nu, ruim tien jaar later, nog met hun toenmalige tegenstanders.

Veteranen die voor zaken in Engeland moeten zijn, verlengen dikwijls hun verblijf om even bij de vrienden van Maidenhead langs te gaan. Drie leden van Krimpen (Louis Oosterom en Pips en Gerda IJsseldijk) maakten eind '95 deel uit van een gecombineerd Maidenhead/Krimpen-gezelschap dat een drie weken durende hockeytour maakte door India en Nepal.

Colin Raine, jarenlang de drijvende kracht van het jeugdhockey bij Maidenhead, verwoordt de band met Krimpen het best: *devided by sea, united by friendship*, gescheiden door de zee, verbonden door vriendschap. De tekst is terug te vinden op een door Maidenhead aan Krimpen geschonken plaquette.